

f. Gr. paa 6 Tønder, og store Mæskelar, f. Gr. paa 18 Tønder; men, efterat der er blevet etableret et nyt Princip ved Loven af 7de Febr. 1851, at al Beskatning skulde skee efter Tid, og at Tiden skulde være fuldkommen til Brænderieieernes Raadighed, da fandt man, at det ikke var hensigtsmæssigt at bruge disse Apparater; men, inden man indlod sig paa at forandre dem, erhvervede man sig en Lovhjemmel, hvorefter man kunde gjøre det. Det er muligt, at jeg tager feil, men i Jylland idetmindste har man paabaeraabt sig en ministeriel Skrivelse af 25de Febr. 1851, som jeg troer blev foranlediget ved en Forespørgsel fra Over-toldinspecteuren i Jylland, hvori der blev svarret — jeg veed ikke, om af selve Ministeren, men i alt Fald fra Ministeriet —, at Kjedelrummet ikke var Gjenstand for Beskatning, og at Kjedlerne ikke hørte til de i Loven nævnte Hjalperedskaber, og altsaa maatte Kjedlernes og Mæskelarenes gjenbidige Størrelse være Beskatningen uvedkommende. Efterat man har erhvervet sig en saadan Lovhjemmel, have flere Brænderieiere forandret det hele System, idet de istedetfor de 3 mindre Kjedler have indført en stor, f. Gr. paa 10 Tønder, og istedetfor de store Mæskelar mindre, f. Gr. paa 9 Tdr. Stk.; derved opnaaede de, at de, istedetfor at de med de mindre Kjedler kunde afbrænde paa 3 à 4 Dage, nu kunde afbrænde i endeel kortere Tid, maaskee endogsaa endeel kortere end 3 Dage, og de meente, at de her vare i deres lovlige Ret. Men ved det nu foreslaaede Beskatningssystem vil denne hele Udgift være tabt, og den andrager dog henved 3,000 Rbd. for et større Brænderi, i Særdeleshed, naar man regner Forandringer ved Dampmaskinerne med. Det er herved, at Brænderieierne mene, at de lide Uret, idet de formene at have havt en lovlig Ret til at gjøre den omtalte Forandring, og en rimelig Grund til at stole paa Varigheden af det nye Beskatningssystem; men nu ere de overordentligt ilde farnede derved, idet det havde været fordeelagtigere for dem at bruge de tidligere Apparater, ligesom de ogsaa have gjort en Beslutning, som de havde kunnet undgaae, og dette Forhold er dog vistnok af en saadan Beskaffenhed, at det fortjener at komme i Betragtning. Det er vistnok fuldkommen

rigtigt, at Statens Borgere skulle være besatte, men man maa ogsaa ved Love søie det saaledes for dem, at de dog ogsaa med nogen Fornøjelse kunne udrede, hvad de skulle, og Staten maa vistnok i Særdeleshed vogte sig for at gjøre pludselige paa hinanden følgende Forandringer i Beskatningsmaaden, idet en saadan Fremgangsmaade let kan udsætte de Paagjældende for betydelige materielle Tab. Jeg troer nu ikke, at der er Stort ved denne Sag at gjøre, men jeg har dog ikke kunnet undlade at henstille disse Bemærkninger, hvori jeg trøer, at der ligger megen Sandhed, til den ærede Finantsministers nærmere Overveielse.

Finantsministeren: Ja, da den ærede Rigsdagsmand selv er kommen til det Resultat, at man maa gaae den Vej, som Lovforslaget betegner, troer jeg ikke, at det vil være nødvendigt videre at opholde mig ved de enkelte Punkter i hans sidste Foredrag. Jeg skal kun i Almindelighed bemærke, at der deri var flere Wildfarelser, hvorom jeg imidlertid paa Sagens nærværende Standpunkt anseer det for mindre fornødent at oplyse det høitærede Thing.

J. Peterfen (Præsto Amts 4de Blgr.): Med den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Vinger) kan jeg være enig i, at flere af de Paagjældende ved den foreslaaede Forholdsregel vel ville være udsatte for at lide et Tab, men paa den anden Side have flere Brænderieiere netop i den Tid, Loven har været under Behandling, til mig yttret sig, om ikke tilfredse med Loven, saa have de dog ikke udtalt nogen Utilfredshed, idet de erkjendte, at det vilde være fordeelagtigt for dem at indstrænke Tiden og derved vinde et Slags Fordeel paa Statens Beskatning, medens de tidligere, naar de havde begyndt paa en Brænding og ikke kunde faae den færdig paa en bestemt Tid, maatte give Kreaturerne Sæden, istedetfor at brænde Brændeviin deraf. Jeg troer saaledes, at de Paagjældende ikke lide nogen stor Uret, idetmindste ikke i en saa høi Grad, som blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgk. (Vinger), at der kan tilkomme dem noget Krav, fordi de havde meent at kunne gjøre Fordring paa